

4.

ADAKOZÁS JÉZUSNAK

Január 21., szombat délután

Nem azért fogadja el bárki áldozatát, mert szükséget szenved, hanem mert nekik, a szolgálóinak válik javára, ha megadják Istennek, ami az övé. Elfogadja, mint a hálás engedelmesség áldozatát. Elvárja és szívesen fogadja aranyunkat, ezüstünket, mint elismerést, hogy minden, amink van, és amik vagyunk, az övé. Elvárja és elfogadja időnk és tehetőségeink jó kihasználását, mint az iránta szívünkben élő szeretet gyümölcsét. Jobb az engedelmesség a véres áldozatnál. Tiszta szeretet nélkül a legtökéletesebb áldozat is túl szegényes, hogy Isten elfogadhassa. – *Bizonyságtételek a gyülekezeteknek*, 2. köt., 652. o.

Az önzetlen bőkezűség az ősgyülekezetet örömmel árasztotta el; a hívők tudták, hogy fáradozásaikkal hozzájárulnak ahhoz, hogy az evangélium eljusson mindazokhoz, akik még a sötétségben élnek. Jótékonyágukkal bizonyították, hogy nemhiába nyerték el Isten kegyelmét, mert csakis a Lélek általi megszentelődés hozhatta létre ezt az áldozatkészséget! Mind a hívők, mind a hitetlenek előtt ez a kegyelem csodáját jelentette.

A lelki fejlődés és jólét szorosan összefügg a keresztyéni bőkezűséggel. Krisztus követői örvendjenek annak a kiváltságnak, hogy életükben megnyilvánulhat Megváltójuk irgalmassága. Amiként áldozatot hoznak az Úrnak, úgy biztosak lehetnek afelől, hogy kincsük előttük jár a mennyei kapuk felé vezető útjukon. – *Az apostolok története*, 344. o.

Krisztust kell képviselnünk ezen a földön tisztaságot, jóságot, igazságot, irgalmat és együttérzést tanúsítva szóban és tettben. Isten gyűlöli a fősვნისéget és a kapzsiságot, melyek az önzés és a bűn vadhajtásai, és mindent tönkretesznek maguk körül. A durva és faragatlan viselkedést a Szentírás határozottan elítéli, mivel azzal az ember Istent gyalázza. „Fősვნისეგ nélkül való legyen a magatok viselete; eléged-

jetek meg azzal, amitek van; mert Ő mondotta: Nem hagylak el, sem el nem távozom tőled.” (Zsid 13:5) „Azért, miképpen mindenben bővölködtök, hitben, beszédben, ismeretben és minden buzgóságban és hozánk való szeretetben, úgy e jótéteményben is bővölködjetek.” (2Kor 8:7) „A jótékonyaságról pedig és az adakozásról el ne felejtkeztek, mert ilyen áldozatokban gyönyörködik az Isten.” (Zsid 13:16). – *Medical Ministry*, 184. o.

A keresztényi jellem akkor éri el tökéletességét, ha a másokon segítség vágya állandóan ott él a hívők lelkében. Ha ennek a szeretetnek lehelete veszi körül őket, akkor „élet illatává válnak az életre” és Isten megáldhatja munkájukat.

Szeretni Istent mindenekfelett és önzetlenül egymást – ez a legjobb ajándék, amelyben mennyei Atyánk részesíthet. Ez a szeretet nem pillanatnyi fellángolás, hanem isteni alapelv, állandó erő. A meg nem szentelt szívben nem fakadhat, nem is teremhet meg benne. Csak abban a szívben találjuk meg, amelyben Jézus uralkodik. „Mi szeretjük Őt, mert Ő előbb szeretett minket.” Szívben, amelyet az isteni kegyelem megújított, minden cselekedet indítórugója a szeretet. A jellemet átalakítja, fékezi az ösztönöket, uralja a hajlamokat, és nemesíti a törekvéseket. Ha ezt a szeretetet szívünkbe fogadjuk, az életünket megédesíti, és nemesítő befolyást áraszt egész környezetünkre. – *Az apostolok története*, 551. o.

Január 22., vasárnap

Örök jóléte javáért mindenki vizsgálja meg szívét, és használja fel minden Istentől kapott képességét. Egyikünk se feledje, hogy nincs ember, akinek a szíve indítékát az Úr ne látná tisztán. Gondosan leméri minden ember indítékát, mintha az ember sorsa ettől az egyetlen mérlegeléstől függne. Isteni erővel való összeköttetésre van szükségük, hogy megnövekedett, tiszta világosságban és értetemben részesüljenek, hogy okról okozatra tudjunk következtetni. Azzal kell ápolnunk értelmünk képességeit, hogy az isteni természet részesei leszünk, miután elmenekültünk a romlottság elől, mely a bűnös kívánság által uralkodik a világon. Mindenki gondosan fontolja meg az igazságot, hogy mennyei Atyánk igaz, s nincs olyan szándék, bármilyen szövevényes, nincs olyan indíték, bármilyen rejtett is, melyet az Úr nem ért meg vilá-

gosan. Isten minden szív titkos szándékában olvas. – *A Te Igéd igazság*, 3. köt., 1160. o.

Ha gonosz lelkület ural, úzzétek ki azt a szívetekből. Kötelességeitek mindent kiirtani a szívből, ami kárhoztat benneteket. A keserűséget gyökerestől ki kell tépni, különben kártékony befolyásával másokat is megmérgez. Ne engedjétek meg, hogy szívetek talajában ártalmas palánták maradjanak. Szüntelenül tartsatok önvizsgálatot, tépjétek ki a keserűséget, és ültessetek helyébe szeretetet. Jézust őrizzétek meg szentül a lelketekben. Krisztus a mi példaképünk. Ő helyről helyre járt, és jót cselekedett. Életével áldást jelentett mások számára. A szeretet szentelte és nemesítette meg minden tettét, és nekünk azt parancsolja, hogy kövessük a példáját. – *That I May Know Him*, 187. o.

A keresztyénynek nem szabad megengednie, hogy az élet szükségletei miatt aggodalom és nyugtalanság zavarja meg a lelkét. Ha szereti Istent és engedelmesen elvégzi a rá eső részt, az Úr fog gondoskodni minden szükségletéről. Ne adjátok fel bizalmatokat Istenben, még ha verejtekkel is kell megkeresnetek a mindennapi kenyeret, mert gondviselésének nagy tervében az Úr napról napra megadja mindazt, amire szükségetek van. Krisztus e tanítása dorgálást jelent a hitetlen szív nyugtalan gondolatai, problémái és kételyei ellen. Senki sem adhat hozzá a testmagasságához, bármennyire is szeretné azt. Hasonlóképpen balgaság aggodalmaskodni a holnapi napért és annak szükségleteiért. Tegyétek a kötelességeitek, és bízzatok Istenben, mert Ő tudja, hogy mire van szükségetek. – *Counsels on Stewardship*, 227. o.

A magvetés – mind lelkiekben, mind földiekben – nagylelkűsége is tanít. Az Úr ezt mondja: „Oh, boldogok ti, akik minden vizek mellett vetetek.” „Azt mondom pedig: Aki szűken vet, szűken is arat; és aki bőven vet, bőven is arat.” (Ésa 32:20; 2Kor 9:6) Minden vizek mellett vetni annyit jelent, mint Isten ajándékait állandóan továbbítani. Azt jelenti, hogy adjunk mindenütt, ahol Isten ügye és az emberiség nyomora segítségünket igényli. Ezzel nem leszünk szegényebbek. „Aki bőven vet, bőven is arat.” A magvető úgy sokszorozza meg a magot, hogy megvált tőle. Ez azokra is vonatkozik, akik hűségesen osztogatják Isten ajándékait. Miközben adnak, áldásokban gazdagodnak. Isten annyit ígért nekik, ami elég ahhoz, hogy állandóan adhassanak. „Adjatok, néktek is

adatik; jó mértéket, megnyomottat és megrázottat, színig teltet adnak a ti öletekbe.” (Lk 6:38)

A vetés és aratás még másra is tanít. Amikor Isten földi áldásait szórjuk, szeretetünk és együttérzésünk Isten iránti hálára és köszönetre indítja a megajándékozottat. A szív talaja alkalmassá válik a lelki igazság magvainak befogadására. Aki pedig magot ad a magvetőnek, ki is csíráztatja a magot, hogy gyümölcsöt teremjen az örök életre. – *Krisztus példázatai*, 85–86. o.

Január 23., hétfő

„Ki-ki az ő képessége szerint adjon az Úrnak, a te Istenednek áldása szerint, amelyet ad néked.” (5Móz 16:17)

A tized és az adományok bibliai rendszerében a különböző személyek által felkínált pénzüsszegek eltérőek lehetnek az illető személy jövedelmével arányosan. A szegény ember tizede – másokéhoz viszonyítva – kisebb összeget tesz ki, adományait pedig a lehetősége szerint ajánlja fel. [...]

Akire Isten nagyobb vagyont bízott, ha szereti és féli az Urat, kötelességének fogja tartani azt cselekedni, amire megvilágosult lelkiismerete indítja az isteni elvárásokkal kapcsolatosan. [...]

Aki krisztusi lelkülettel bír, igyekszik örömmel behozni adományait az Úr tárházába. – *In Heavenly Places*, 304. o.

Amikor Jézus elküldte tizenkét tanítványát az első jótékonyági misszióútra, felhatalmazta őket, hogy hirdessék Isten országát, és gyógyítsák meg a betegeket (Lk 9:2). Továbbá így szólt: „Elmenvén pedig prédikáljatok, mondván: Elközelített a mennyeknek országa. Betegeket gyógyítsatok, poklosokat tisztítsatok, halottakat támasszátok, ördögöket űzzetek. Ingyen vettétek, ingyen adjátok.” (Mt 10:7–8) Miközben „bejárák a falukat, hirdetvén az evangéliumot, és gyógyítván mindenütt” (Lk 9:6), Isten áldása kísérte őket a munkájukban. A Megváltótól kapott küldetés eredményeképpen a tanítványok prédikálásából isteni megmentő hatalom lett, és nagyon sokan megismerték a Messiást.

A tanítványoknak adatott isteni küldetés érvényes minden hívőre az idők végezetéig. Akiket megérintett a mennyei ihletés, azok felhatalmazást kaptak az evangélium hirdetésére. Akik befogadják az éle-

tükbe Krisztust, azok elhívtak, hogy dolgozzanak embertársaik üdvössége érdekében. Ezért létesült az egyház, és mindazok, akik felvállalják e szent szolgálatot, meghívást kapnak, hogy Jézus Krisztus munkatársai legyenek. – *Counsels to Parents, Teachers and Students*, 465–466. o.

Ne sajátítsátok ki magatoknak az isteni áldásokat úgy, hogy semmit sem adtok vissza az Úrnak. Krisztus által mindenünk megvan, Krisztus nélkül azonban csak nyomorúság és elkeseredés lenne a sorsunk. Válaszolunk-e arra a szeretetre, amelyet Jézus kiírasztott felénk? Isten gyermekének mindene meg van. Várhatnál-e ennél többet? Ha a keresztény nem elégedett ily örökséggel, akkor semmi sem teheti őt elégedetté. Javainkkal adósai vagyunk az Úrnak. Akkor tehát adjuk vissza az Adományozónak azt, ami az övé. Ne lopjuk meg Istent!

Aki olyannyira szerette az embert, hogy lejött az égi dicsőségből, mennyei trónjáról, és emberi természetet öltött isteni mivoltára, minden kétségen felüli bizonyítékokkal szolgált szeretetére vonatkozóan, és arra, hogy Isten szemében milyen óriási értékkel bír egy ember. Aki ezt a végtelen nagy áldozatot hozta értünk, most azt várja el, hogy becsüljük fel egy lélek értékét, majd vessük össze a földi nyereséget a menny elvesztésével, a mulandó sikert az örökélet elvesztésével. – *In Heavenly Places*, 305. o.

Január 24., kedd

„Isten a jókedvű adakozót szereti.” (2Kor 8:7) Akik szeretik Istent, bőkezűen és jókedvvel adakoznak, hogy ezzel dicsőségét szolgálják... Készséges engedelmesség és tiszta szeretet kössön az oltárhoz minden Istennek ajánlott áldozatot, mert Ő gyönyörködik az ilyen adakozásban. Ám akik sajnálják, amit adnak, azok csak megbántják az Urat. Amikor a gyülekezet vagy az egyes hívek szeretet nélkül hozzák áldozataikat, sőt inkább korlátozni szeretnék a munkánk fejlesztésére fordított költségeket, akkor félreérthetetlenül bizonyítják, hogy nincs élő kapcsolat Istennel. – *Bizonyságtételek a gyülekezeteknek*, 5. köt., 269. o.

Éppolyan kötelességünk Istent teljes szívből, őszintén dicsőíteni, mint imádkozni. Meg kell mutatnunk a világnak és a mennyi lények-

nek, hogy értékeljük Istennek a bukott emberiség iránti csodálatos szeretetét, és egyre nagyobb áldásokat várunk végtelen tárházából. [...]

Isten ajándékokat ad nekünk, hogy mi is adhassunk, és adományaink útján ismertté tegyük jellemét a világ előtt. A zsidó üdvrendben az ajándékok és adományok az istentisztelet lényeges részét képezték. Izrael népe azt a tanítást kapta, hogy minden jövedelme tizedét a szentély szolgálatára szentelje. Ezenkívül bűnért való áldozatot, önkéntes áldozatot és hálaáldozatot is kellett adniuk. Annak idején ezek képezték az evangélium munkájának anyagi alapját. Isten ma sem vár el tőlünk kevesebbet, mint ősi népétől. – *Krisztus példázatai*, 299–300. o.

Lehet, hogy az imaház, ahová összegyűlünk, nagyon szerény hely, de ez nem jelenti, hogy Isten kevésbé ismeri el azt. Ha lélekben, igazságban és szentségben imádjuk Őt, akkor ez lesz számunkra a menny kapuja. Ha azon a helyen Isten csodálatos műveit emlegetik, ha kifejezik szívük háláját imában és énekben, akkor a mennyei angyalok is csatlakoznak az Istent dicsőítő hálaadáshoz. Ezek a gyakorlatok verik vissza Sátán hatalmát. Elűzik a zúgolódást és a siránkozást, így Sátán teret veszít. – *In Heavenly Places*, 288. o.

A zoltáros mondja: „Adjatok az Úrnak tiszteletet és dicséretet! Adjatok az Úrnak neve tiszteletét, imádjátok az Urat szent ékességben... Zengedeztetek az Úrnak, ti hívei! Dicsőítsétek szent emlékezetét!”

Isten ránk árasztott irgalommal teljes áldásaiban végtelen szeretetének számtalan bizonyítékát találjuk, és olyan gyöngéd irgalmat, amely felülmúlja egy édesanya ragaszkodó szeretetét megátalkodott gyermeke iránt... János apostolhoz hasonlóan felkiálthatunk: „Lássátok milyen nagy szeretetet adott nekünk az Atya, hogy Isten fiainak neveztetünk!” – *Reflecting Christ*, 284. o.

Január 25., szerda

Az özvegyasszony adakozását, mert két fillérjét – egész vagyont – Isten perselyébe helyezte, megörökítette az evangélium. Bátorítja azokat, akik bár szegénységgel küzdenek, adományukkal Isten munkáját óhajtják támogatni. Jézus a tanítványok figyelmét erre az asszonyra

irányította, aki „az ő egész vagyonát” odaadta (Mk 12:44). Többre értékelte az asszony filléreit, mint azok adományát, akiknek alamizsnája nem igényelt tőlük semmiféle önmegtagadást. Fölöslegük csekélyke részét adták; az özvegy azonban lemondott legégetőbb szükségletéről is, hogy adományát elvigye. Bizalmát Istenbe vetette, hogy megadja mindennapi kenyerét. Róla mondotta az Üdvözítő: „Bizony mondom néktek, hogy ez a szegény özvegyasszony többet vetett, hogynem mind a többi, akik a perselybe vetettek vala.” (Mk 12:43–44) Azt tanította ezáltal, hogy Isten az adományt nem az összeg nagysága szerint értékeli, hanem az adakozó helyzetéhez és indítékához mérten. – *Az apostolok története*, 342. o.

Az igazságot elfogadók többnyire a világ szegényeihez tartoznak, ez azonban ne jelentse azt, hogy elhanyagolják kötelességeiket, amelyek az értékes világosság elfogadásával együtt járnak. A szegénység ne akadályozza őket a mennyei kincs gyűjtésében. A gazdagok által elérhető áldások nekik is rendelkezésükre állnak. Ha a birtokukban levő keveset hűségesen használják fel, akkor mennyei kincsük hűségük arányában szaporodik. Adományait nem az összeg nagysága, hanem az indítékok teszik kedvessé Isten előtt.

Mindenkit tanítsatok arra, hogy a Mesterért annyit kell tenni, amennyire képesek vagyunk, és örömmel visszaadni azt, ami az övé, a nyert áldások arányában. Visszakéri jogos tulajdonát, bevételünk tizedét, legyen az sok vagy kevés. Aki ezt visszatartja, meglopja Őt, tehát nem is várhatja Isten kezeinek áldását. A szabad akaratú, rendszeres adományozást tanítsatok akkor is alaposan, ha a gyülekezet többsége szegény sorsú testvérekből áll. Isten be tudja váltani ígéreteit!... Segélyforrásai kimeríthetetlenek, ha készek vagyunk véghezvinni akaratát. Ha látja, hogy a tizedfizetés kötelezettségét készségesen gyakorolják, bölcs előrelátással nyitja meg az utat a lehetőségeink gyarapodásához. Aki Isten rendeléseit a rendelkezésére álló csekély eszközökkel betartja, éppoly gazdag jutalmat nyer, mint aki bőséggel adakozik. – *Az evangélium szolgálói*, 222. o.

Némelyek természettől fogva nem áhítatosak, ezért művelniük kell magukban a szokást, hogy szemügyre vegyék életüket és indítékaikat, s külön táplálják magukban a vallásgyakorlatok és titkos ima szeretetét. – *Bizonyágtételek a gyülekezeteknek*, 2. köt., 513. o.

Január 26., csütörtök

Kegyelmében Jézus megbocsátotta bűneit, előhívta szeretett fivérét a sírból, s Mária szíve csordultig telt hálával... Nagy, személyes áldozat árán vásárolt egy alabástrom szelence „drága nárdusból való kenetet” (Jn 12:3), hogy ezzel kenje meg Jézus testét... Feltörte a kenetes szelencét, s tartalmát Jézus fejére és lábára öntötte, azután sírva letérdelt, könnyeivel öntözte Őt, s lábát megtörölte hosszú, leomló hajával. [...]

Mária hallotta a bíráló szavakat. Szíve megremegett. Félt, hogy nővére is megfeddi szertelenségét. A Mester is azt hiheti, hogy meg gondolatlan. Mentegetőzés, kifogáskeresés nélkül vissza akart vonulni, amikor Urának hangját hallotta: „Hagyjatok békét néki; miért bántjátok őt?” (Mk 14:6). Jézus látta, hogy a nő zavarba jött és elszomorodott. Tudta, hogy ezzel a szolgálattal háláját fejezte ki, amiért megbocsátotta bűneit, ezért könnyített a lelkén. Hangját a bíráló zúgolódás fölé emelte, és így szólt: „Jó dolgot cselekedett énvelem. Mert a szegények mindenkor veletek lesznek, és amikor csak akarjátok, jót tehettek velük; de én nem leszek mindenkor veletek. Ő, ami tőle telt, azt tevő: előre megkente az én testemet a temetésre.” (Mk 14:6–8) – *Jézus élete*, 559–560. o.

Pál apostol prédikátori tisztségében állandóan azon fáradozott, hogy a gyülekezetekben az újonnan megtértek szívében felébressze a vágyat, hogy Istenért nagy dolgot cselekedjenek. Gyakran intette őket a bőkezű adakozásra. Amikor az efézusi vénekkal a régebben közöttük végzett munkájáról beszélt, ezt mondotta: „Mindenestül megmutattam néktek, hogy ily módon munkálkodva kell az erőtlenekekről gondot viselni és megemlékezni az Úr Jézus szavairól, mert ő mondá: Jobb adni, mint venni... Aki szűken vet, szűken is arat; és aki bőven vet, bőven is arat. Ki-ki amint eltökélte szívében, nem szomorúságból, vagy kénytelenségből; mert a jókedvű adakozót szereti az Isten.” (Csel 20:35; 2Kor 9:6–7)

A macedóniai hívők majdnem valamennyien szegények voltak földi javakban; szívük azonban túláradt az Isten és igazsága iránti szeretettől, és örömujjongva áldoztak az evangéliumi munka támogatására. Ha a pogány gyülekezetekben általános gyűjtéseket rendeztek az ínséges zsidó hívők javára, a macedóniai megtértek bőkezűségét példaképpül állították a többi gyülekezet elé. Az apostol a korinthusi hívőkhöz intézett levelében felhívta figyelmüket erre és felemlítette: „Istennek azt a kegyelmét, amelyet Macedónia gyülekezeteivel közölt, hogy a nyomo-

rúság sok próbái közt is bőséges az ő örömük, és igen nagy szegénységük jószívűségük gazdagságává növekedett.” (2Kor 8:1–2)

A macedóniai hívőknek ez az áldozatkészsége a teljes odaszentelés következménye volt. Isten Lelkétől készítette „önmagukat adták először az Úrnak” (2Kor 8:5), azután pedig készségesek voltak anyagi javaikból is gazdagon áldozni az evangélium művének fenntartására. – *Az apostolok története*, 342–343. o.